

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ג - חלק ב'

קונטרס 362

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמומנין ליה

צריכים לדעת שפּל דְבַר טוֹב, וּבפֶּרֶט דְבַר כְּזָה שֶׁכָּל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָּה תְלוּיָהּ בְּזָה, יִשְׁנֶן הַרְבֵּה מִנִּיעוֹת, אֲבָל עִם רְצוֹן חֲזָק יְכוּלִים לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, וְיִכּוּלִים לְהַגִּיעַ לְכָל מַה שֶׁרוֹצִים בְּאִמּוֹת עִם סִיעֵתָא דְשְׂמַיָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ "כִּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְדַכְיָא כְּמַה אֲנוּן דְּמוֹמְנִין לִיה", כִּאֲשֶׁר בֶּן אָדָם רוֹצֵה לְהִטְהַר כְּמַה מְלֹאכִים עוֹזְרִים לוֹ.

וְעוֹד כְּבַר הַבְּטִיחַ הַשִּׁי"ת עַל יְדֵי יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא (פֶּרֶק ט"ו י"ט), "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל כְּפִי תַהֲיֶה", וּפְרַשׁ רִש"י "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל" - אִם תּוֹצִיא אָדָם הַגּוֹן מֵאָדָם רָשָׁע שֶׁתַּחֲזִירֵנוּ לְמוֹטָב. "כְּפִי תַהֲיֶה" - שְׂאֲנִי גּוֹזֵר גְּזָרָה וְאַתָּה מְבַטְלָהּ.

וְלִוְמַדֵּי הַזּוֹהַר נִקְרָאִים מְזַכֵּי הַרְבִּים הַכִּי גְדוּלִים בְּעוֹלָם שֶׁהֵם מְטַהְרִים נְשָׁמְתָם וְנִשְׁמַת כְּלָל יִשְׂרָאֵל, וּמְצִילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזָרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּוֹדָאֵי כְּחַם רַב וְעֲצוּם וּבִרְכָתָם עוֹשֶׂה פְרוֹת וּתְפִלָּתָם נְשָׁמַעַת.

יהודים יקרים: עֲתָה אֲנוּ נִזְקָקִים לְרַחֲמֵי שְׂמַיָא גְדוּלִים, יֵשׁ כְּמַעַט אֶחָד וְחֻצֵי בִילְיָאָן עַרְבִים שֶׁכְּלָם רוֹצִים לְחַסֵּל אֶת חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מְלִיאָן יְהוּדִים, וְלִכֵּן אֲנוּ בְטוֹחִים שְׂאֵם יִלְמְדוּ אֶת הַזְהַר הַקְדוּשׁ בְּכָל יוֹם וְיוֹם רַק 12 דְקוֹת, וְיִגְמְרוּ כָּל הַזְהַר בְּשָׁנָה

כל פרצה שאינה מן הגדולים אינה פרצה, שנאמר (עזרא ט, ב): ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה.

עוד שם, (באות קצה - החלק הששי) - מי שיש בידו למחות ואינו מוחה ואין בפיו תוכחות, ועל מעשה החטאים לא ילטוש עין ולא ישגיח, ולא יהיה להם לאיש מוכיח, והנה נצטוינו לבער הרע מקרב עמנו, שנאמר (דברים יג, ו): "ובערת הרע מקרבך". ואמרו רבותינו (שבת נד, ב): כי מי שיש בידו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפש על אנשי ביתו, יש בידו למחות באנשי עירו ואינו מוחה נתפש על אנשי עירו, יש בידו למחות בכל העולם ואינו מוחה נתפש על כל העולם, ונאמר (ויקרא כו, ז): "וכשלו איש באחיו", ודרשו בו זכרונם לברכה (סנהדרין כו, ב): איש בעון אחיו. ואמרו (שם): כל ישראל ערבים זה לזה.

עוד שם, (באות קצו - החלק השביעי) - הרואה את אנשי מקומו עם קשה עורף, ואומר בלבו: אולי לא יקשיבו אם אדבר להם נכוחות ופי אמלא תוכחות? על כן יחשוך פיו, והנה עונו ישא, כי לא נסה להוכיח ולהזהיר, אולי אם רוחם העיר יעורו משנת אולתם, ולא תלין אתם משוגתם. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת נה, א): בענין מה שכתוב (יחזקאל ט, ד): "והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים וגו'", אמרה מדת הדין: אף על פי שהללו צדיקים גמורים וקיימו את התורה היה להם למחות ולא מיחו! אמר הקדוש ברוך הוא: גלוי וידוע לפני שאם היו מוחים לא היו מקבלים מהם: אמרה מדת הדין: רבונו של עולם! אם לפניך גלוי - הם לא ידעו אם ישמעו העם לקולם ואם יחדלו! וצוה השם יתברך אחרי כן (שם פסוק ו): "וממקדשי תחלו", והם הצדיקים המקודשים, כי נענשו על דבר שלא מיחו, ונאמר (ויקרא יט, ז): "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אחת, בודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

הסכיתו ושמעו איך שבנסי נסים נצלו כל יושבי ארץ ישראל

אספר כאן מה שאמרתי בדרשה שהייתה בסעודת הלולא המרכזית של ראש המקבלים מורינו ורבנו הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, מייסד וראש ישיבת המקבלים "נהר שלום" על שם הרב שלום שרעבי - שהתקיימה בישיבתו, ישיבת המקבלים "נהר שלום" בליל ששי פרשת וירא שנת תש"ע - בהתאסף ראשי גדולי ישראל המקבלים מארץ הקודש - בראשותו של תלמידו וממשיך דרכו הרהגה"צ המקובל רבי בניהו שמואלי שליט"א.

באותה עת הגיע אוניה מלאה עם פצצות וטילים נוראים בכמיות אדירות ומפחידות ויושבי ארץ ישראל נצלו מסכנה נוראה!!!

ובנסי נסים תפסו את האוניה ונצלו כל יושבי ארץ ישראל, ונס ההצלה הזה קרה בזכות הצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, שלמדנו את דבריו הקדושים שלמוד הזוהר הקדוש ביום חול כמו 75 שנה חיים של אדם, ואז גם פרסמנו את דברי הבן איש חי והכפסא מלך זיע"א בעניין לימוד הזוהר הקדוש, ובפרט בשבת קודש, ששעה שווה כמו אלף שנה, ובשמחה מכפיל באלף ושווה למליון שנה שעות לימוד תורת הנגלה (פ"ט).

ועשרות אלפי יהודים התעוררו להרבות בלימוד זוהר הקדוש, ונצלו את זמנם בשבת קודש אחרי היוודעם את מעלתו הרמה, ובזכות הלומדים הצדיקים זכינו לחומת מגן רוחנית, אשר לא תעבור חרב וחינית, בכל מחנה ישראל הקדושים.

וכדאי להתבונן כמה נסים השם יתברך עשה לנו:

א. בואו נזכר שלפני שנתים במיליון יהודים הגלו מביתם מחמת הצר הצורך ששלחו טילים ופצצות לכל יושבי הדרום.

ב. ובשנה שלפני כן כל יושבי הצפון מקרית שמונה, צפת, נהריה, מירון, וכל חיפה והקריות היו בפחד נורא וסכנת נפשות רח"ל, וכל מי שיכל הלך לגלות.

ג. כמה הרוגים רח"ל היו, כמה משפחות נהרסו.

ד. כמה פצועים בגוף וכמה פצועים בגוף שמתופלים עד היום.

שהמלאכים העליונים כלם מודים ומשבחים אשמורות אשמורות, בשלשת חלקי הלילה. בַּיְרֵדָה נחלקים כמה צדדים. בראשית הלילה, כְּשִׁירָד הלילה ומחשיף, כל אותן רוחות רעות ומינים רעים, כלם מתפזרים ומשוטטים בכל העולם, ונפרד הצד האחר, ותובעים דרכי בית המלך מפל אותם הצדדים הקדושים.

בין שמתעורר אותו הצד האחר, כל בני העולם טועמים טעם המות, (השנה) אחת מששים במות, ושולט עליהם, אז כיון שהטמאה נפרדה מלמעלה ושולטת ויורדת למטה, אז נפרדים שלשה מחנות לשבח את הקדוש ברוך הוא בשלשה צדדים (משמרות) של הלילה, כמו שהעירו בזה החברים.

בעוד שהם משבחים את הקדוש ברוך הוא, הצד האחר הולך ומשוטט למטה בכל צדדי העולם, ועד שהצד האחר אינו עובר משם, הם לא יכולים להתיחד עם רבונם.

סוד לחכמים, מלאכים עליונים וישראל למטה, כלם דוחקים באותו הצד האחר. כְּשִׁרְצִים המלאכים העליונים להתיחד עם רבונם, לא יכולים, עד שדוחים אותו החוצה. מה עושים? יורדים ששים רבוא של מלאכים קדושים ומפילים שנה על כל בני העולם. כיון שהיא יורדת, שדוחים אותה החוצה, ונותנים לה כל העולם הזה באותה שנה, אז היא שולטת עליהם ומקבלים ממנו טמאה, פרט לארץ ישראל לבדה ששם אינה שולטת. כיון שנופרדה מהם, הם נכנסים לרבונם, ומשבחים ומודים לפניו.

ברוך הוא, בכל ההוא זמנא דאתחזון ברקיעא, בגין דמלאכי עלאי, פלהו אודאן ומשבחן אשמורות אשמורות, בתלת פלגי דהוי ליליא.

בַּיְרֵיא אתפלגן כמה סטרין. בראשיתא דליליא, פד רמש ליליא ואתחשף, כל אינון רוחין בישין וזינין בישין, פלהו מתפדרן ומשטטי בכל עלמא. ואתפרשת סטרא אחרא, ותבעי ארחי דבי מלכא, מפל אינון סטרין קדישין.

בין דההוא סטרא אחרא אתער, כל בני עלמא טעמי טעמא דמותא, (נ"א דשנה) חד משתין במותא, ושלטא עליהו. כדין כיון דמסאבו אתפרשא מלעילא, ושלטא ונחתא לתתא, כדין אתפרשן תלת משריין לשבחא ליה לקודשא בריך הוא, בתלת סטרין (נ"א מסרין) דליליא, כמה דאתערו בהאי חבריא.

בעוד דאינון משבחין לקודשא בריך הוא, סטרא אחרא אזלא ומשטטא לתתא, בכל סטרי עלמא, ועד דסטרא אחרא לא אתעבר מתמן, לא יכלין אינון לאתייחדא במאריהון.

רזא לחפמיזן, מלאכי עליונין, וישראל לתתא, פלהו דחקי בההוא סטרא אחרא. מלאכין עלאין פד בעאן לאתייחדא במאריהון, לא יכלין עד דדחיין לה לבר. מה עבדין, נחתין שיתין רבוא דמלאכי קדישי, ואפילו שינתא על כל בני עלמא, כיון דאיהי נחתא, דקא דחיין לה לבר, ויהבי לה כל עלמא דא בההיא שינתא, כדין איהי שלטא עליהו, ומקבלין מסאבו מינה. בר בארעא דישראל בלחודהא, דלא שלטא תמן. כיון דאיהי אתפרשא מנייהו, עאלין לקמי מאריהון, ומשבחן ואודאן קמיה.

**בְּגוֹוְנָא דָא יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לָא יִכְלִין
לְאַתְנִיחְדָּא בְּמַאֲרִיחוֹן, עַד דְּדַחֲיִין
לְהֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא מִנְיֵהוּ, וְיַהֲבִי לָהּ
חֻוּלְקָא בְּמָה דְאַתְעַסְקַת, וּלְבַתֵּר, אֵינּוּן
מִתְקַרְבִי לְגַבֵּי מַאֲרִיחוֹן, וְלֹא אֶשְׁתַּכַּח
מִקְטָרְגָא עֵילָא וְתַתָּא.**

**וְאִי תִימָא תִינַח לְתַתָּא, אָבֵל לְעֵילָא מַאי
קְטָרְוּגָא תִמְן. אֵלָא לְעֵילָא, בְּגִין דְּאִיְהוּ
רוּחַ מְסַאבָּא, וְאֵינּוּן רוּחִין קְדִישִׁין, עַד
דְּמִשְׁדְּרֵי רוּחָא מְסַאבָּא מִבְּיַנְיֵהוּ, לָא יִכְלִין
לְקַרְבָּא לְגַבֵּי מַאֲרִיחוֹן, דְּהָא קְדָשָׁא גּוּ
מְסַאבָּא, לָא מִתְעַרְבַּ לְעַלְמִין. וְכֵן בְּגוֹוְנָא דָא,
יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לָא מִתְעַרְבִין בְּאוּמִין עוֹבְדֵי
כוֹכְבִים וּמִזְלוֹת דְּעַלְמָא. וְתִרִין סְטָרִין, עַלְאִין
וְתַתָּאִין, פִּד בְּעִיִין לְקַרְבָּא לְגַבֵּי מַלְפָּא
קְדִישָׁא, דְּדַחֲיִין לָהּ לְבַר.**

**וְעַל דָּא, פִּד עֵיל לִילֵיָא, וּמַלְאָכִין קְדִישִׁין
עַלְאִין, פִּד מְסַתְּדֵרִין שׁוּרִין שׁוּרִין לְקַרְבָּא
(ג"א לשבחה) לְגַבֵּי מַאֲרִיחוֹן, דְּדַחֲיִין לִיהּ לְהֵהוּא
סְטָרָא לְבַר בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר עַלְאִין
בְּקוּדְשָׁא. (ג"א ועל דא, פִּד עֵיל לִילֵיָא כָּל רוּחִין בִּישִׁין וְזִינִין בִּישִׁין
וְרוּחֵי מְסַאבֵי אִתְדַחֲיִין לְבַר וּשְׁמֵי מַלְפָּא עֵילִין לְגוּ קְדָשָׁא).**

**לְמַרְבָּא, דְּהוּוּ לִיהּ אָבְנִין וְקִירִין בְּחַד תִּיבּוּתָא,
מִתְגַּלְפָּא בְּקוּסְטְרוּי. וְהֵהוּא מַלְפָּא
הָוָה חַפִּים. בְּגִין דְּלֹא יִתְקַרְבַּ פֶּל מְאֵן דְּבַעֵי,
לְגַבֵּי הֵהוּא תִיבּוּתָא דְּאָבְנִין וְקִירִין וּמַרְגְּלִין
דְּתַמְן, נְטִל בְּחַכְמַתִּיהּ, חַד חוּיָא תְּקִיפָא,
וְכַרִיף לִיהּ סְתְרַנְיָה דְּהֵהוּא תִיבּוּתָא, פֶּל מְאֵן
דְּבַעֵי לְאוּשְׁטָא יְדִיהּ לְגַבֵּי תִיבּוּתָא, הָא חוּיָא
דְּלִיג עַלְיָה, וְקָטִיל לִיהּ.**

**חַד רְחִימָא הָוָה לִיהּ לְמַלְפָּא, אָמַר לִיהּ מַלְפָּא,
פֶּל זְמָנָא דְּאַתְּ בַּעֵי לְאַעְלָא וּלְאַשְׁתַּמְשָׁא
בְּתִיבּוּתָא, תַּעְבִּיד פֶּךְ וְכֶךְ לְגַבֵּי הֵהוּא חוּיָא,**

בְּמִזְזֵה יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה לֹא יְכוּלִים
לְהִתְיַחַד עִם רְבוּנָם עַד שְׁדוּחִים
אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר מִהֶם, וְנוֹתְנִים
לוֹ חֵלֶק בְּמָה שְׂיִתְעַסֵּק, וְאַחַר כֵּן
הֵם מִתְקַרְבִים לְרְבוּנָם, וְלֹא נִמְצָא
מִקְטָרְגַּ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

וְאִם תֹּאמְרוּ, מִיֵּלָא לְמַטָּה, אָבֵל
לְמַעְלָה מָה הַקְטָרוּגַ שְׁמִי? אֵלָא
לְמַעְלָה, מִשּׁוּם שֶׁהֵיא רּוּחַ טְמֵאָה
וְהֵם רּוּחוֹת קְדוּשׁוֹת, עַד
שֶׁמִּשְׁלָחִים רּוּחַ טְמֵאָה מִבְּיַנְיֵהֶם
לֹא יְכוּלִים לְקַרְבֵּי אֵל רְבוּנָם,
שֶׁהֵרִי קְדוּשָׁה בְּתוֹף טְמֵאָה לֹא
מִתְעַרְבוֹת לְעוֹלָמִים. וְכֵן כְּמוֹ זֶה
יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה לֹא מִתְעַרְבִים
בְּאִמּוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת
שֶׁל הָעוֹלָם. וְשְׁנֵי צְדָדִים, עַלְיוּנִים
וְתַתְּחוּנִים, כְּשֶׁרוֹצִים לְקַרְבֵּי לְמַלְךְ
הַקְדוּשָׁה, דּוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה.

וְכֵן כְּשֶׁנִּכְנס הַלְלָהּ, וּמַלְאָכִים
קְדוּשִׁים עַלְיוּנִים כְּשֶׁמְסַתְּדִרים
שׁוּרוֹת שׁוּרוֹת לְקַרְבֵּי (לְשַׁבַּח)
לְרְבוּנָם, דּוֹחִים אֶת אוֹתוֹ צַד
הַחוּצָה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן
נִכְנָסִים לְקִדְשׁוֹ. (וְעַל זֶה, כְּשֶׁנִּכְנס הַלְלָהּ
כָּל רּוּחוֹת רְעוּת וּמִינֵיהֶם רְעִים וּרְחוּת טְמֵאָה
נִדְרָחוֹת לְחוּץ, וּשְׁמֵי הַמֶּלֶךְ נִכְנָסִים לְתוֹךְ
הַקְדוּשָׁה).

לְמַרְבֵּי שֶׁהֵיוּ לוֹ אָבְנִים יְקָרוֹת
בְּתַבָּה אַחַת חִקּוּקָה בְּהִיכְלוֹ,
וְאוֹתוֹ מַלְךְ הָיָה חֶכֶם, וְכַדֵּי שֶׁלֹּא
יִתְקַרְבַּ כָּל מִי שְׂרוּצָה לְאוֹתָהּ תַּבָּה
שֶׁל אָבְנִים יְקָרוֹת וּמַרְגְּלִיּוֹת שֶׁל
שֵׁם, נְטִל בְּחַכְמַתּוֹ נְחֹשׁ חִזֵּק אַחַד
וְכַרִיף אוֹתוֹ סָבִיב אוֹתָהּ תַּבָּה. כָּל
מִי שְׂרוּצָה לְהוֹשִׁיט יָדוֹ לְתַבָּה,
הֵרִי נְחֹשׁ קוֹפֵץ עַלְיָו וְהוֹרְגוֹ.

אֲהוּב אַחַד הָיָה לְמַלְךְ. אָמַר לוֹ
הַמֶּלֶךְ, כָּל פַּעַם שֶׁאַתָּה רוֹצֵה
לְהַכְּסֵי וּלְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַבָּה, תַּעֲשֶׂה
כֵּן וְכֵן לְאוֹתוֹ נְחֹשׁ, וְתַפְתַּח אֶת

וְתַפְתַּח תִּיבּוּתָא, וְתִשְׁמַשׁ

התבה ותשתמש בגנזים שלי. כף הקדוש ברוך הוא כרף נחש סביב הקדשה, באים מלאכים עליונים לתוף הקדשה - הרי הנחש שם, ופוחדים להטמא בו. (ואם התאר, זה

בלם אש, ואש לא מקבלת טמאה)

בא וראה, כתוב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט. עשה מלאכיו רוחות - אלו הפלאכים שעומדים בחוץ. משרתיו אש להט - אלו מלאכים שעומדים בפנים. הוא רוח טמאה, והם רוח. רוח עם רוח לא נכנסות זו בזו. רוח טמאה ברוח קדשה לא מתערבות זו בזו. ומשום כף אותם שנקראו רוח לא יכולים להכנס לפנים משום אותה רוח טמאה. אותם שבפנים הם אש, ואותה אש דוחה את אותה רוח טמאה שלא נכנסת לפנים. ומשום כף הכל דוחים את הטמאה החוצה שלא תתערב עמם, ולכן הפלאכים העליונים משבחים את הקדוש ברוך הוא אחר שדוחים את הטמאה החוצה.

שרש אשמורות הן בלילה כנגד שלש מחנות שגחלקים לשבח את הקדוש ברוך הוא, כמו שנתבאר. ועל זה זה הרבון של פלם, הוא גר (בבור) דוד שלא שוכף לעולמים, אלא תמיד מודה ומשבח את המלך העליון, ועל זה (איוב לה) נתן זמרות בלילה. דבר אחר ולא אמר איה אלוה עשי - כמו שנתבאר, משום שהרי האדם נכלל ממעלה וממטה, ונעשה כמו שהוא גוף משגי צדדים, מתוף זכר ונקבה. אף כף הרוח, הרוח כלולה מתוף זכר ונקבה, ועל הסוד הזה מתמקן אדם בחקיקותיו בגוף וברוח, ומשום שהוא כלול בסוד זה ובמעשה זה כמו שנתבאר, לכן

בגנזיון דילי. כף קדשא בריך הוא, בריך חויה סתריניה דקדשא, אתאן מלאכין עלאין לאעלא גו קדשא, הא חויה תמן, ודחלי לאסתאבא ביה. (ואי תיקא זה אכולהו אשא, ואשא לא מקבלא

מסאבא).

הא חזי, כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לזהט, עושה מלאכיו רוחות, אלין מלאכין דקיימין לבר. משרתיו אש להט, אלין מלאכין דקיימין לגו, איהו רוחא מסאבו, ואינון רוח. רוח ברוח לא עייל דא בדא. רוח מסאבו ברוח קדשא לא (ד קנ"ג ע"ב) אתערבי דא בדא. ובגין כף אינון דאקרונ רוח, לא יכלין לאעלא לגו, בגין ההוא רוחא מסאבו. אינון דלגו, אינון אש, וההוא אש דחי לההוא מסאבו דלא עייל לגו. ובגין כף פלא דחין ליה לבר למסאבו, דלא יתערב בהדייהו. ועל דא, מלאכי עלאי קא משבחון ליה לקודשא בריך הוא, בטר דדחין ליה למסאבו לבר.

תרת אשמורות אינון בליליא, לקבליהון תלת משריין, דקא מתפלגי לשבחה לקודשא בריך הוא, כמה דאתמר. ועל דא האי רבון דכלהו, איהו גר (כ"א בינור) דוד דלא שכיף לעלמין, אלא תדיר אודי ומשבח ליה למלכא עלאה, ועל דא (איוב לה) נותן זמירות בלילה.

דבר אחר, ולא אמר איה אלוה עושי, כמה דאתמר, בגין דהא מעילא ומתתא אתפליל בר נש, ואתעביד, כמה דאיהו גופא מתרין סטריין, מגו דבר ונוקבא, אוף הכי רוחא. רוח איהו כליל, מגו דבר ונוקבא. ועל דא דנא אתתקן בר נש בגליפוי, בגופא ורוחא. ובגין דאיהו כליל ברזא דא, ובעובדא דא, כמה דאתמר, על דא (נד"א) כתיב, (בראשית א)

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוֹתֵנוּ
וְהָא אֲתִמֵּר.

בְּלִיָּא הָא אֲמַרְתָּ, דְּהָא בְּרֵאשִׁיתָא דְּלִילְיָא,
כָּל אֵינוֹן זִינוּן וְרוּחִין בִּישׁוּן מִתְעַרְי
בְּעֵלְמָא, הִיךְ אִיהוּ יְכִיל לְמַהְוִי, דְּאִי הֲכִי, הָא
תְּגִינֵן, דְּמִסְטְרָא דְּצַפּוֹן נִפְקִי כָּל הַנִּי זִינוּן
בִּישׁוּן, וְאַתָּ אֲמַרְתָּ (ס"א וְאִתְמַר) דְּכַד אֲתַעַר רוּחַ
צַפּוֹן בְּפִלְגוֹת לִילְיָא, דְּהָא כְּדִין כָּל אֵינוֹן
רוּחִין בִּישׁוּן, וְסִטְרִין בִּישׁוּן, אֲתַכְּנָשׁוּ
מִעֵלְמָא, וְעֵאלִין גּוּ נּוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא, אִי
הֲכִי הָא בְּסִטְרָא דְּדְרוּם דְּאִיהוּ יְמִינָא, אֲמַמַּי
מִשְׁטְטִי אֵינוֹן זִינוּן בִּישׁוּן בְּרִישׁ לִילְיָא, דְּקָא
שְׁלֵטָא רוּחַ דְּרוּם.

אַרְא וְדַאי, אֲלֵמְלָא הֵהוּא סִטְרָא דְּדְרוּם, דְּקָא
מְעַכְב וְדַחֲיָא לְהֵהוּא סִטְרָא בִּישָׂא, הִוָּה
מִשְׁטְטֵשׁ פּוּלִי עֵלְמָא, וְלֹא יְכִיל עֵלְמָא
לְמַסְבֵּל. אֲבָל כַּד אֲתַעַר הֵהוּא סִטְרָא אַחְרָא,
לֹא אֲתַעַר אֲלֵא בְּסִטְרֵי רוּחַ מְעַרְב, דְּקָא שְׁלֵטָא
בְּרִישׁ לִילְיָא, וְעֵלְמָא אִיהוּ כְּלֵא כְּנִישׁ. וְעַל דָּא
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲקָדִים אֲסוּוֹתָא לְעֵלְמָא,
בְּגוּוֹנָא דָּא פְּמָה דְּאֲתִמֵּר. זַכְּאִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל
בְּהָא עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתַרְעִי כְּהוּ מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין דְּעֵלְמָא.

עֵאָרֵו לְבִיתָא רַבִּי אֲלַעְזָר וְרַבִּי אַבָּא. כַּד
אֲתַפְּלַג לִילְיָא, קָמוּ לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, הֲשֵׁתָא וְדַאי אִיהוּ עֵידָן רְעוּתָא
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָא זְמַנִּין סְגִיָּאִין
אֲתַעַרְנָא הָאִי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשַׁעֲתָא
דְּאֲתַפְּלַג לִילְיָא, עֵאל גּוּ אֵינוֹן צְדִיקֵיָא בְּגִנְתָּא
דְּעַדָן, וְאֲשַׁתְּעֵשׂע בְּהוּ. זַכְּאָה אִיהוּ מָאן
דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא, בְּהֵהִיא זְמַנָּא.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, הָא דְּאֲשַׁתְּעֵשׂע קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא גּוּ צְדִיקֵיָא בְּגִנְתָּא דְּעַדָן, הִיךְ

(וְדַאי) כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית א) וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדְמוֹתֵנוּ, וְהָרִי נִתְבָּאָר.

בְּלִיָּה הָרִי אֲמַרְתָּ, שְׁהָרִי
בְּרֵאשִׁית הַלְלִיָּה כָּל אוֹתָם מִיָּנִים
וְרוּחוֹת רְעוֹת מִתְעוּרְרִים בְּעוֹלָם,
אִיךְ הוּא יְכוּל לְהִיוֹת? שְׂאָם כְּךָ,
הָרִי שְׁנִינוּ שְׂמַצַּד הַצַּפּוֹן יוֹצֵאִים
כָּל אוֹתָם מִיָּנִים רְעִים, וְאַתָּה
אֲמַרְתָּ (וְנִתְבָּאָר) שְׂכַאֲשֵׁר מִתְעוּרְרַת
רוּחַ צַפּוֹן בְּחֻצוֹת הַלְלִיָּה, שְׁהָרִי
אִז כָּל אוֹתָן רְחוֹת רְעוֹת וְצַדִּים
רְעִים מִתְכַּנְּסִים מִהַעוֹלָם וְנִכְנְסִים
לְתוֹךְ נִקְבַּ תְּהוּם רַבָּה, אִם כְּךָ, הָרִי
בְּצַד הַדְּרוּם, שְׂהִיא יְמִין, לְמָה הֵם
מִשְׁטְטִים אוֹתָם הַמִּיָּנִים הָרְעִים
בְּרֵאשִׁית הַלְלִיָּה, שְׁהָרִי שׁוֹלְטַת
רוּחַ דְּרוּם?

אַרְא וְדַאי, אֲלֵמְלָא אוֹתוּ צַד
הַדְּרוּם שְׂמַעַכְב וְדוּחָה צַד הָרַע,
הִיָּה מִשְׁטְטֵשׁ אֵת כָּל הַעוֹלָם, וְלֹא
יְכוּל הַעוֹלָם לְסַבֵּל. אֲבָל
כְּשִׁמְתְּעוּרָר אוֹתוּ הַצַּד הָאַחֵר, לֹא
מִתְעוּרָר אֲלֵא בְּצַד רוּחַ מְעַרְב
שְׁשׁוֹלֵט בְּרֵאשִׁית הַלְלִיָּה,
וְהַעוֹלָם כּוֹנֵס אֵת הַכֹּל. וְלִכְּן
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַדִּים כְּפוּאָה
לְעוֹלָם בְּגוּן זֶה, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר.
אֲשִׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְרַצָּה בְּהֵם מִכָּל שְׂאֵר עַמִּי
הַעוֹלָם.

נִכְנְסוּ לְבֵית רַבִּי אֲלַעְזָר וְרַבִּי
אַבָּא. כְּשִׁנְחָלַק הַלְלִיָּה בְּחֻצוֹת,
קָמוּ לְעַסֵּק בְּתוֹרָה. אָמַר רַבִּי
אַבָּא, עַכְשָׁו וְדַאי הִיא עַת רְצוֹן
לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהָרִי פְּעִמִּים
רַבּוֹת הַעֲרֵנוּ אֵת זֶה, שְׁהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּשַׁעֲה שְׁנַחֲלַק הַלְלִיָּה,
נִכְנֵס לְתוֹךְ אוֹתָם הַצְּדִיקִים בְּגוּן
עַדָן וּמִשְׁתַּעֲשַׁע בְּהֵם. אֲשִׁרִי מִי
שְׂמַשְׁתְּדֵל בְּתוֹרָה בְּאוֹתוּ זְמַן.
אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, זֶה שְׂמַשְׁתַּעֲשַׁע
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ הַצְּדִיקִים

אֲשַׁתְּעֶשֶׂע. אֶלָּא בַּהֲהוּא זְמַנָּא דַּאֲתַפְּלַג לִילְיָא,
 קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא אַתְעַר בְּרַחֲמֵי דְשַׁמְאֵלָא,
 לְגַבֵּי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּהָא יֵית רַחֲמֵי אֶלָּא
 מִסְטְרָא דְשַׁמְאֵלָא. וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לִיה לַה
 דוֹרוּנָא לְמַקְרַב לְגַבֵּי מַלְפָּא, אוּ חֲשִׁיבוּ
 מַעְלָא, אֶלָּא בְּאִינוּן רוּחִין דְּצַדִּיקָא,
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא חֲמֵי לִוְן מַתְעַטְרִין, בְּכַמְהָ
 עוּבְדִין טְבִין, וּבְכַמְהָ זְכִיין דְּעַבְדוּ בַּהֲהוּא
 יוּמָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא נִיחָא לִיה מְכַל
 קַרְפְּנִין וְעֵלוּן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אַרַח בַּהוּ
 רִיחַ נִיחַח, דְּקָא עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּרִין נַהֲרִי אַתְנַהֲרִי, וְכַל אֵילָנִין דְּגַנְתָּא דְּעַד
 אַמְרֵי שִׁירְתָּא, וְצַדִּיקָא מַתְעַטְרִין תַּמָּן
 בְּאִינוּן עַדוּנִין דְּעֵלְמָא דַּאֲתֵי. כַּד אַתְעַר בַּר נֶשׁ
 בַּהֲהִיא שַׁעְתָּא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, נָטִיל
 חוּלְקִיָּה עֲמַהוּן דְּצַדִּיקָא דִּי בְּגוּ גַנְתָּא, חַד
 שְׁמָא גְלִיפָּא דַּתְלַתִּין וְתַרִּין אַתְוּון, (כ"א אַתְעַר)
 אַתְעַטְר בַּהוּ תַּמָּן, וְאִיהוּ גוּ רִזִּין דְּצַדִּיקָא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיא) הַלְלוּיָהּ אוֹדָה
 יְיָ בְּכָל לַבָּב וְגו', הַלְלוּיָהּ, הָא אַתְמַר
 וְאַתְעַרו בֵּיהּ חֲבַרְיָא, וְהָכֵי אִיהוּ, דְּדָא אִיהוּ
 שְׁבַחָא דְקָא סַלְקָא עַל כָּל אִינוּן שִׁירִין
 וְתוֹשְׁבַתָּן דְּאָמַר דּוּד, בְּעֶשֶׂר זִיגֵי תְּשַׁבְּחִין
 דְּאִיהוּ אָמַר, בְּגִין דְּאִיהוּ כָּלִיל שְׁמָא וְשְׁבַחָא
 בַּחַד, וְאִיהוּ כָּלְלָא דְשַׁמְא קַדִּישָׁא עַלְאָה.

אוֹדָה יְיָ בְּכָל לַבָּב, בְּכָל אֶתְר דְּאָמַר דּוּד
 מַלְפָּא, רְזָא דְאַלְפָּא (דף קע"ד ע"א) בֵּיתָא,
 אִיהוּ רְזָא דַּאֲתוּון גְּלִיפִין, דְּנַפְקִין בְּגֵלוּפֵי
 דַּתְלַתִּין וְתַרִּין שְׁבִילִין. וְאִית אַתְוּון עַלְאִין,
 מְרָזָא דְעֵלְמָא עַלְאָה. וְאִית אַתְוּון אַחְרַנִּין,
 דְּאִינוּן אַתְוּון זְעִירִין. וְהָכֵא אִיהוּ רְזָא דְאַלְפָּא
 בֵּיתָא (עלמא) תַּתְּאָה.

בְּגִין עַדוּן, אִיף מִשְׁתַּעֲשַׂע? אֶלָּא
 בְּאוּתוּ זְמַן שְׁנַחֲלַק הַלְלוּיָהּ,
 הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא מַתְעוּרָר
 בַּאֲהַבָּה שֶׁל הַשַּׁמָּאֵל אֶל כְּנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל, שְׁהֲרִי אִין אַהֲבָה אֶלָּא
 מִצַּד הַשַּׁמָּאֵל. וְלְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל אִין
 דוֹרוּן לְקַרְבֵּי אֶל הַמְּלַךְ אוּ חֲשִׁיבוּת
 מַעְלָה אֶלָּא בְּאוּתָן רוּחֹת
 הַצַּדִּיקִים שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
 רוּחָה אוּתָן מַעֲטוּרֹת בְּכַמְהָ
 מַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְכַמְהָ זְכִיּוֹת
 שְׁעֶשׂוּ בְּאוּתוּ יוֹם, וְלְקַדוּשׁ-
 בְּרִיף-הוּא נוּחַ מְכַל הַקְרַבְנֹת
 וְהַעוּלוֹת, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
 מְרִיחַ בְּהֵם רִיחַ נִיחַח שְׁעוּשִׂים
 יִשְׂרָאֵל.

אִז מְאִיר אוּר, וְכַל עֲצֵי הַגֵּן עַדוּן
 אוּמְרִים שִׁירָה, וְהַצַּדִּיקִים
 מַתְעַדְנִים שֵׁם בְּאוּתָם עַדוּנִים שֶׁל
 הַעוּלָם הַבָּא. כְּשִׁמְתַעוּרָר אָדָם
 בְּאוּתָהּ שַׁעָה לַעֲסַק בַּתוֹרָה, נוּטִל
 חֲלָקוּ עִם הַצַּדִּיקִים שְׁבַגְן עַדוּן.
 שֵׁם אֶחָד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וְשִׁתִּים
 אוּתִיּוֹת חֲקוּק (מַתְעוּר) מַתְעַטְר
 בְּהֵם שֵׁם, וְהוּא בַּתוּף סוּדוֹת
 הַצַּדִּיקִים.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיא)
 הַלְלוּיָהּ אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב וְגו'.
 הַלְלוּיָהּ, הָרִי גַתְבָּאָר וְהַתְעוּרָרֵי בּוּ
 הַחֲבַרִּים, וְכִף הוּא, שְׁזַהוּ שְׁבַח
 שְׁעוּלָה עַל כָּל אוּתָן הַשִּׁירוֹת
 וְהַתְשַׁבְּחוֹת שְׁאָמַר דּוּד בְּעֶשֶׂרָה
 מֵיגֵי תְשַׁבְּחוֹת שְׁאָמַר, מִשׁוּם
 שְׁהוּא כּוֹלֵל שְׁבַח וְשֵׁם בְּאֶחָד,
 וְהוּא כָּלֵל שֶׁל הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ
 הַעֲלִיּוֹן.

אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב. בְּכָל מְקוּם
 שְׁאָמַר דּוּד הַמְּלַךְ סוּד שֶׁל אֶלְפָּא
 בֵּיתָא, הוּא סוּד הַאוּתִיּוֹת

בֵּיתָא (כ"א עֵלְאָה וְהִיב

אוֹדָה יְיָ בְּכָל לַבָּב: בִּיפְצָרָא טְבָא וּבִיפְצָרָא בִישָׁא דְאִיהוּ שְׂרִי בְּגוּיָהּ. דְּהָא

הַחֲקוּקוֹת שִׁיּוּצָאוֹת בְּחֻקֵּי קוֹת שֶׁל
שְׁלִישִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים. וְיִשׁ
אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת מְסוּד הַעוֹלָם
הַעֲלִיּוֹן, וְיִשׁ אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת שֶׁהֵן
אוֹתִיּוֹת קְטָנוֹת. וְכֵן הוּא סוּד שֶׁל
אֶלְפָּא בֵּיתָא שֶׁל הַעוֹלָם (הַעֲלִיּוֹן נוֹתן
לְעוֹלָם) הַתְּחִלָּה.

אוֹרְחָה ה' בְּכָל לַבֵּב - בִּיּוֹצֵר הַטוֹב
וּבִיּוֹצֵר הַרַע הַרְעָה הוּא שׁוֹרֵה בְּתוֹכוֹ.
שְׁהָרִי עַל הַכֹּל יֵשׁ לְהוֹדוֹת לְקָדוֹשׁ -
בְּרוּךְ הוּא - בִּיּוֹצֵר הַטוֹב וּבִיּוֹצֵר
הַרַע. שְׁהָרִי מִצַּד שֶׁל יֵצֵר הַטוֹב בָּא
טוֹב לְאָדָם, וְיִשׁ לְבָרוּךְ אֵת הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא הַטוֹב וְהַמְטִיב. וּבִצַּד
שֶׁל יֵצֵר הַרַע בָּא קְטָרוּג לְאָדָם, וְיִשׁ
לְהוֹדוֹת לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא (בִּיּוֹצֵר
הַטוֹב וּבִיּוֹצֵר הַרַע) בְּכָל מָה שֶׁבָּא עַל
הָאָדָם מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה.

בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל
- בְּאוֹתָם (מִלְּאָכִיבִים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים) שְׁאֵת
סוּד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם יוֹדְעִים,
שְׁהָרִי אֵת כָּל סוּדוֹת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הֵם יוֹדְעִים, וְהֵם הַסוּד שְׁלוֹ.
וְלִכֵּן בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה - אֵלֶּה הֵם
יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁמִּתְכַּנְּסִים בְּעֶשְׂרָה
לְהוֹדוֹת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשׁוּם
כֵּן יֵשׁ לְהוֹדוֹת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עַל טוֹב וְעַל רַע וּלְפָרְסָם לְפָנָי הַכֹּל.
שְׂאֵם תֹּאמַר, הֲרִי הוּא יוֹדֵעַ, אִז
לְמָה צָרִיךְ לְפָרְסָם? אֵלֶּה בְּזֶה
מִתְכַּפֵּד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם
לְפָרְסָם אֵת הַנֶּסֶם, וְעַל זֶה כְּתוּב
בְּקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא, (יְחֻזְקָא לַח)

וְהַתְּגַדְּלִיתִי וְהַתְּקַדְּשִׁיתִי וְגו'.

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים ק) כָּל
כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְּהַלֵּל יְהוָה. שְׁנִינוּ, כָּל
הַנְּשֻׁמּוֹת בָּאוּ מִהַגּוֹף הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וּמִתְעוֹרְרוֹת בְּכַנְיָ אָדָם. וּמֵאִיזָה
מְקוֹם? מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא יָד
(י"ח). מֵאִיזָה מְקוֹם זֶה? אָמַר רְבִי
יְהוּדָה, שֶׁכְּתוּב (שֵׁם טו) מָה רַבּוּ
מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ. שְׁנִינוּ, מִהַחֲכָמָה הַזֶּה שֶׁמִּבּוֹעֵיהָ יוֹצֵאִים לְשָׁלִשִׁים וּשְׁבִילִים
הַכֹּל נִתְקַן, וְכָל מָה שֵׁשׁ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהִיא נִקְרָאת רוּחַ קְדוּשָׁה שֶׁל הַרוּחוֹת נִתְקַנּוּ בָּהּ.

עַל כֵּן אֵיךְ לְאוֹדָא לִיה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, בִּיּוֹצֵר טָבָא וּבִיּוֹצֵר בִּישָׂא. דְּהָא
מְסֻטְרָא דִּיּוֹצֵר טָבָא אֶתִּי טוֹב לְבַר נֶשׁ, וְאֵיךְ
לְבָרְכָא לִיה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַטוֹב
וְהַמְטִיב. וּבְסֻטְרָא דִּיּוֹצֵר בִּישָׂא, אֶתִּי
קְטָרוּגָא לְבַר נֶשׁ, וְאֵיךְ לְאוֹדָא לְקוֹדֶשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, (בִּיּוֹצֵר טָבָא וּבִיּוֹצֵר בִּישָׂא) בְּכָל מָה דְּאֶתִּי
עַל בַּר נֶשׁ, מְסֻטְרָא דָא וּמְסֻטְרָא דָא.

בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה, בְּסוּד יִשְׂרָאֵל: בְּאִינוּן (ס"א)
מִלְּאָכִיבִין עֲלִיוֹנִין קְדוּשִׁין) דְּרִזָּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אִינוּן יוֹדְעִי. דְּהָא כָּל רִזִּין דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אִינוּן יוֹדְעִי, וְאִינוּן רִזָּא דִּילֵיהּ, וְעַל דָּא בְּסוּד
יִשְׂרָאֵל. וְעַדָּה: אֵלִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, כִּד
מִתְפַּנְשִׁי בְּעֶשְׂרָה, לְאוֹדָא לִיה לְקוֹדֶשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין כֵּן, אֵיךְ לְאוֹדָא לִיה
לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל טָב וְעַל בִּישָׂא,
וּלְפָרְסָמָא קָמִי כֹּלָא. דְּאִי תִימָא הָא אִיהוּ יוֹדֵעַ,
אִמָּאִי אֶצְטְרִיךְ לְפָרְסָמָא. אֵלֶּה בְּדָא, אֶתִּי יִקְרָא
קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵלְמָא לְפָרְסָמָא נְסָא. וְעַל
דָּא קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּתִיב בֵּיהּ, (יְחֻזְקָא לַח)
וְהַתְּגַדְּלִיתִי וְהַתְּקַדְּשִׁיתִי וְגו'.

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים ק) כָּל הַנְּשֻׁמָּה
תְּהַלֵּל יְהוָה. תֵּנָא, כָּל נְשֻׁמִּין אֶתּוּ מֵהֵאִי
גּוֹפָא קְדִישָׁא, וְאֶתְעָרוּ בְּכַנְיָ נְשָׂא. וּמֵאֵן אֶתֵּר.
מֵהֵאִי אֶתֵּר דְּאֶקְרִי יָד. (ס"א י"ח) מֵאֵן אֶתֵּר דָּא
אָמַר רְבִי יְהוּדָה דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים ק) מָה רַבּוּ
מַעֲשֵׂיךָ יי' כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ. תֵּנָא, מֵהֵאִי
חֻכְמָתָא דְּמִבּוֹעֵי נְפִקִין לְתַלְתִּין וְתַרְיָן
שְׁבִילִין, אֶשְׁתְּכַלֵּל כֹּלָא, וְכָל מָה דְּאֵיךְ לְעֵילָא
וְתַתָּא, וְהוּא אֶתְקַרֵּי רוּחָא קְדִישָׁא, דְּכָל רוּחִין
אֶשְׁתְּכַלְלוּ בֵּיהּ.

מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ. שְׁנִינוּ, מִהַחֲכָמָה הַזֶּה שֶׁמִּבּוֹעֵיהָ יוֹצֵאִים לְשָׁלִשִׁים וּשְׁבִילִים
הַכֹּל נִתְקַן, וְכָל מָה שֵׁשׁ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהִיא נִקְרָאת רוּחַ קְדוּשָׁה שֶׁל הַרוּחוֹת נִתְקַנּוּ בָּהּ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

ל-354 ימות השנה

המהולק

לימוד ספר זוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא ויעין אתה ז', זוהר) וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר המשה דפיין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להדריך"א אות ט) אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודיו כמו מלימודי חכמת הקבלה, כיווד מלימוד ספר זוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה, שיעור הששי, שער הניצור)

הגני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מו' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון כפדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד ... בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני זוהר הקדוש ואו תישן בטח ובל תירא בעוה"ת, והש"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמן כי"ר. מנאי מודו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממעובד.

[כתר שם טוב]